

Розділ (2)
- ГРАФ ПОПІЛ -

Handwritten text in a cursive script, likely Latin or Italian, covering the lower portion of the page. The text is partially obscured by the seal and the pen nib.

Уздовж міських каналів клубочився густий туман, у якому то потопали, то знову виринали розташовані обабіч будинки. Гондольєри відпочивали у чорних шкаралупинах своїх човнів, натягнувши вовняні ковдри до самого носу. За роки роботи вони звикли не звертати уваги на гамір довкола.

Уночі Венецією снували лише особи в масках.

Одна з них — у бузковій масці, худа, схожа на привид, — обережно просувалася вдовж каналів старого гетто. Взуття з височенними підборами змушувало її рухатися незграбно, як то роблять акробати на ходулях. Вкриті пліснявою вказівні таблички із назвами вулиць траплялися на будинках чимдалі рідше, але маска не уповільнювала крок. Поспішала на зустріч, на яку не могла не прийти.

Намагалася второпати значення усіх отих дивних слів: «завулок» замість «провулок», чи «закомарок», «закапелок», «хідники» або «палісада». Майдани тут називалися «береги», а для мостів вигадано назви, що не мали нічого спільного з назвами на мапі. А ще це було місто особливих каменів: у стіни вмуровано камені з отворами, призначеними невідомо для чого; тротуари складено з каміння, по якому не можна ходити, аби не наврочити; деінде зроблено кам'яні стовпчики, до яких обов'язково слід доторкнутися, адже їх вважали чарівними. А до того — особливі камені на розі вулиць, які називалися «горби бан-

дитів», бо вони служили для того, щоб завадити зловмисникам сховатися в найтемніших закутках.

Але та маска, здавалося, не боялася темних завулків; вона неймовірно поспішала.

Перейшовши через черговий місток, вона повернула праворуч і нарешті зупинилася навпроти вузесенького проходу між старими, занедбанними будівлями з мокрими облупленими стінами. Щоб протиснутися в ту щілину, довелося б низько нахилитися, аби не вдаритися головою об виступи бійниць у стіні.

У будинках не диміли каміни. У вікнах не світилося.

Маска прибула до провулка Мертвих.

— Ви запізналися, — почувся із суцільної темряви чийсь глухий голос.

Той голос належав чоловікові, чиє обличчя ховалося за сірою маскою з довгим дзьобом. Він був одягнений у сірий плащ і здавався схожим на обскубаного птаха.

— Я намагалася, але... з цими туфлями! — поскаржилася бузкова маска.

Вона дошкутьгала до сходів, що вели на гору, і сіла на сходинку, щоб роззутися. Потім витягла вперед худючі ноги, прикриті тунікою такого самого бузкового кольору, що й туфлі, і відкинула голову назад, оголивши тендітну жіночу шию:

— Мені забракло повітря!